

ART

De pedres, nassos i records

Ricard Mas Peinado

Actualment hi ha a Barcelona dues exposicions força atípiques. D'una banda, un creador d'aromes, molt més enllà del mer perfumisme. De l'altra, un director de museu que era i continua sent pintor, perquè artista, s'hi neix i també s'hi mor.

Ernesto Ventós Omedes és un dels nassos més prodigiosos d'Europa. Si, ja ho sé, normalment parlem de paladars, d'oïda, i arraconem les olors gairebé tant com la mort.

Ernesto Ventós és empresari de les essències, una mena de Willi Wonka d'olors que abracen de les crispetes que mengem al cinema fins a la nostra pròpia roba després de passar per la rentadora. Un creador de perfums, per dir-ho d'una manera molt restrictiva.

També és col·leccionista d'art. Des del 1978. La seva col·lecció, en metàfora sinestèsica, es diu "Olor visual". I des del 2002, artista conceptual.

Aquesta és la seva segona individual com a Nasevo, una bogeria aplegada al voltant de set territoris barcelonins, que inclouen la Boqueria, el cementiri o els Encants, i sengles pots amb l'olor –no sempre agradable– que li suggereixen a l'autor. Al voltant, una munió de nassos juguen a cuït i amagar amb formes conegudes, instal·lacions –les unes més encertades que les altres– i metàfores d'una vida percebuda pels narius.

Es tracta d'una obsessió monotemàtica, simpàtica, sense més pretensió que dir el que, és obvi, se'ns diu. Però que no deixa de destil·lar una poètica vital i pertorbadora. Deu ser cosa del pol·len primaveral...

D'altra banda, com el pol·len mencionat, Antoni Pitxot és arreu. A les llibreries trobareu el llibre-entrevista que li dedica Fernando Huici sobre la seva relació amb Dalí. No oblideu que Pitxot és el director del Teatre-Museu de Figueres. I a Can Framis, espai pertanyent a la galàxia de

Les pedres i les ceràmiques d'Antoni Pitxot són trobades a la platja de Cadaqués, no són inventades. Una vegada a l'estudi, les aplega en composicions.

la Fundació Vilacasa, hi ha una petita retrospectiva de l'obra d'aquest curiós pintor, que tot ho veu compost per pedres.

Format a Sant Sebastià, en instal·lar-se a Cadaqués, a la casa on havien passat els estius el pare Ricard –violoncel·lista– i els altres sis germans artistes, connecta amb la força tel·lúrica de l'indret i s'acosta a Salvador Dalí. La primera gran revelació arriba a través de *La tempesta*, de Giorgione, una expulsió del Paradís que marca el destí de la pintura renaixentista. Pitxot recull pedres de la platja i compon, així, la seva mística revisió d'un fet ja prou místic.

Té un punt de *bibelot*, l'obra d'Antoni Pitxot. D'acrobàcia i giragonsa, però sota aquesta aparent interpretació pètria de la història de la pintura i del paisatge cadaquesenc, habita tota la saviesa que amaga la ironia. I és que quan la naturalesa decideix ocultar-se a ella mateixa,

suren les revelacions. Heràclit l'obscur així ho creia. Vosaltres no?

El llibre on Huici l'entrevista ha estat una petita decepció. Pitxot tracta intensament Dalí a principis dels 1970, a punt d'iniciar una llarga corba de decadència artística i anímica. I la meitat de les anècdotes que ens explica són de segona mà. Se suposa que Dalí les hi devia explicar en algun moment, però tampoc és que Pitxot, d'altra banda una persona deliciosa i honesta, es preocupi gaire de l'exactitud de les dades. Arriba a parlar, ara no ho recordo molt bé, d'una obra de Dalí motivada pel conflicte entre hutus i tutsis, quan aquest conflicte va tenir lloc cinc anys després de mort Dalí. Però potser tot plegat és una manca de l'entrevistador, per no verificar bé les dades i limitar-se a transcriure unes opinions...

www.ricardmas.com